

nasovci, Toman, ki je pel »Bog ohrani«, Knobelj, ki je mesto Kranj o . . . ; Čbeličarji, noviška drhal, Vajejci; Zadruga, Labodje, Vrtčarji; zreli in nedorastli, bridko pozabljeni: Levič, Pretko, Griša, Velimir, Korinjski; Vilhar in Resman, Alešovec in Andrejčkov; Večerničarji, koledarniki, potniki; vinski kupletniki, cerkvenici: Repež, Virk, Potočnik; Ahasverji, Harambaše, Prostoslav Kretanov, Borštnik in Verovšek in Govekar; anonimniki, biografniki, problematični ljudje, vsi tiskani, vsi slavljani, vsi žalostni: Ivan Teptani, Lojze Gradnik, in še Breagarjev France, ki je Frica doživel in Bleiweisovo cesto opel . . .

* * *

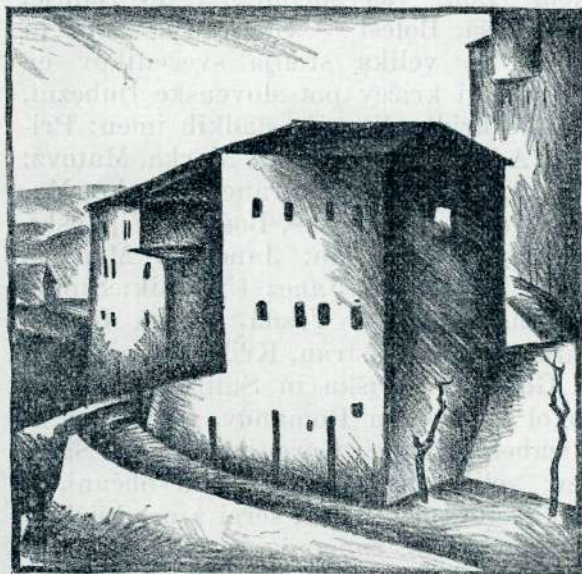
France Levstik, ki je vstal med prvimi, je povedal:

»Še prav navlaš sem gledal, ali bo vstal. Pa ni hotel in sem ga poklical. Pa je zagodrnjal, da hoče spati. Ruhe will Er haben.«

»Kdo pa, kdo pa?« je vprašal Jože iz Lašč. »Oče Slovenije,« je odvrnil jezni skriptor. »Slovenija je umrla,« je menil bridko časnikarski Jože Jurčič. »Srca je tako mehkega, da ne more k pogrebni slovesnosti svoje hčere.«

Medel smeh je preletel družbo. Med šumenje glasov je vsekal kakor naglušni Jaka Zupan:

»Was? Slowenien nicht mehr? Wer hat's gefressen?«



VENO PILON: MOTIV IZ PRIMORSKE.

»Der Fürstbischof nicht,« je odgovoril dostojanstveno vladika Wolf. Formularius se je suhotno nasmehnil:

»Macte, magus!«

Kakor iz orumenelega pergamena je bral veliki Jovan:

»Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovincu ne gane.«

Janez od Bohinja je sunil Kodra pod rebra:

»Čuj, Cmokavzar, kako natolecuje.«

V mlajših je šumelo. Ivan od Močilnika je bil začel govoriti. Jezik mu je opletal.

»Pijan je,« je šepetnil Gangl.

»Iz lastne knjige se citira,« je prikimal Govekar pomilovalno.

»Jeziki,« se je nevoljno okrenil lepi Medved k Finžgarju: dva moža, dva obraza, kakor da nista zrastle iz slovenskih mater, plemiška . . .

Na nju je opozoril Matija iz Žirovnice Ribičevega Franceta, s katerim se je miloval. Bolno je zgibal Veliki glavo, stegnil roke in pokazal na Otona in vprašal:

»Kako ga pišejo po smrti, z ž ali z?«

»Sploh ga ne pišejo več,« je odvrnil Matija. »Kaj si pozabil, čemu smo vstali?« In še je govoril:

»Pred tremi leti so ponatisnili v Berlinu deseto izdajo slovenske antologije. Neki Anglež se je ob prevodu navdušil in dal težke denarje, da bi ustanovili učno mesto za mrtvi, neznani kranjski jezik. A doslej niso mogli zasesti stolice.«

Toplo je ovil roko Francetu ob život in pripomnil:

»Ne boj se, France! Tebe poznajo iz Žigona v švedskem prevodu, pa tudi po Koršu.«

»Leziva nazaj, Matija,« je vzdihnil France bridko.

»Preden zapoje petelin, bova legla,« je odvrnil Matija.

»Za vedno.«

»Za vedno.«

* * *

Pa je vstal tisti strašni mali duh med njimi, Stoimeni: Prilagodnik, Užaljeni, Neumevani, Brezimni, Večni nezadovoljni, Vsenarodni, razmere Upoštevajoči, Svobodni, Pokretnik, Dežman, Karol, Dragotin, Dragutin . . . in je z vztrajnostjo vse-